

Arrest

nr. 256 237 van 14 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 april 2019 dient verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) weigert op 1 april 2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 246 696 van 22 december 2020 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 29 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : H. D. H.

voornaam : P. E.

geboortedatum : (...)1970

geboorteplaats : Usulután

nationaliteit : El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 22/12/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 03/04/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoekster heeft de nationaliteit van El Salvador. Zij werd aldaar geboren op (...) 1970 te Usulután. Zij was aldaar woonachtig tot haar vierde levensjaar, waarna zij verhuisde naar Santa Tecla. Op haar vierentwintigste verhuisde zij vervolgens naar Izalco.

Op 2 april 2019 verliet verzoekster El Salvador. Zij vloog via Madrid naar België alwaar zij op 17 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Verzoekster verbleef sindsdien onafgebroken in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (El Salvador). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar El Salvador ("nationaliteit: El Salvador") en dit binnen een termijn van 30 dagen ("binnen 30 (dertig) dagen").

Op geen enkele wijze werd evenwel rekening gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster in België. Verzoekster verblijft ondertussen bijna twee jaar - onafgebroken - in België, hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Door dit verblijf heeft verzoekster een belangrijk privéleven opgebouwd in België. Ook de zoon van verzoekster, N.I., kwam verzoekster achterna (zijn dossier is gekend onder ref. 8.977.114). Hij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 7 januari 2020 nadat hij op 30 december 2019 El Salvador had verlaten. Beide verblijven zij in het opvangcentrum van Kapellen (te 2950 Kapellen, Kazerneweg 35). Het verzoek tot internationale bescherming van haar zoon is momenteel nog in behandeling.

Verzoekster wees tijdens haar verzoek tot internationale bescherming daarnaast op haar persoonlijke situatie. Verzoekster kan België niet verlaten, aangezien zij vreest voor haar leven bij een terugkeer naar El Salvador. Ondanks dat verzoekster geen vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming kreeg toegekend van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, blijkt wel dat erkend werd dat de algemene situatie en leefomstandigheden in El Salvador bijzonder moeilijk zijn. Geweld is in El Salvador wijdverspreid en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador. Het geweld wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. De situatie in El Salvador wordt dan ook omschreven als "zeer precair" (zie pagina 4-5 van de genomen beslissing

van 1 april 2020 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Hieruit blijkt dat er ernstige zorgen bestaan indien verzoekster zou worden overgebracht naar El Salvador.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij dan ook voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier.

Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, evenwel geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 en 8 EVRM. Hierover is geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de periode die zij reeds in België heeft verbleven, de band die zij heeft met haar zoon die samen met haar in België verblijft (N. I. H. H., ref. 8.977.114) en de algemene situatie en leefomstandigheden in El Salvador (omschreven als "zeer precair" door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de beslissing van 1 april 2020).

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werden afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting (mocht er al rekening zijn genomen met de persoonlijke situatie van verzoekster, zie hierboven).

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoeker door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4. *De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19.*

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/3, § 1 in samenhang met artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat de commissaris-generaal haar verzoek om internationale bescherming op 2 april 2020 negatief heeft beoordeeld en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing op 22 december 2020 heeft verworpen. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekster langer in België verblijft dan toegestaan overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet, of er niet in slaagt het tegendeel aan te tonen. In dit verband wordt toegelicht dat

verzoekster België is binnengekomen op 3 april 2019 en zij nog steeds op het grondgebied verblijft, waardoor het regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze voorziene motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, volgt uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn daarom enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekster is van mening dat haar recente situatie ten onrechte niet is betrokken in de motivering van de bestreden beslissing. In dit verband wijst zij op haar verblijf in België sinds bijna twee jaar en waardoor zij een privéleven heeft opgebouwd in België. Daarnaast wijst zij op het feit dat haar zoon haar achterna kwam en eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 7 januari 2020 en dat zij beiden verblijven in een opvangcentrum. Het verzoek van haar zoon is nog in behandeling.

Inzake verzoeksters privéleven moet nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België. Er dient evenwel op te worden gewezen dat een eventueel privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het eventueel privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Immers werd verzoeksters asielpcedure, die op 17 april 2019 opgestart werd, op 22 december 2020 door een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten. Verzoekster toont *in casu* niet aan dat de contacten die zij in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verder blijft verzoekster zeer vaag over haar privéleven.

Wat haar zoon betreft merkt de Raad op dat verweerder in de synthesesnota van 29 januari 2021 in rekening bracht dat verzoekster geen minderjarige kinderen heeft in België. Dit wordt ook niet betwist. Waar verzoekster verwijst naar haar meerderjarige zoon dient de Raad op te merken dat in beginsel de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid of de reële banden tussen betrokkenen. Verzoekster toont geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan met haar meerderjarige zoon. Verzoekster toont met haar zoon geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in de hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Nu er geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat in hoofde van verzoekster er elementen speelden die konden beletten dat werd overgegaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en waaromtrent een motivering zich kon opdringen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert vervolgens de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip *'privéleven'* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoekster niet toegelaten is tot een verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/ Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst.

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke

omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 10 juli 2003, *Benhebbba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen verzoekster en haar meerderjarige zoon. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift voornamelijk tot een theoretisch betoog. Voor het overige is het slechts zeer vaag en algemeen. Zij geeft geenszins aan op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot haar privéleven herhaalt de Raad dat zij terzake zeer vaag blijft en niet aantoont dat de contacten die zij in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.

Verzoekster meent ook dat artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partijen (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster wijst erop dat zij niet kan terugkeren naar El Salvador omwille van het wijdverspreid geweld gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten. De georganiseerde misdaad is er actief in El Salvador. Het geweld wordt gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verzoekster wijst erop dat ook het CGVS de situatie in El Salvador omschrijft als 'zeer precair'.

De Raad merkt op dat het onderzoek naar een mogelijke schending van voormeld artikel reeds op 2 april 2020 is gebeurd door de commissaris-generaal naar aanleiding van haar verzoek om internationale

bescherming. Verzoekster tekende beroep aan tegen voornoemde beslissing, zodat ook de Raad een onderzoek deed naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, met name op 22 december 2020. De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd en benadrukt in dit verband dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226). Bovendien blijkt uit de lezing van het arrest van 22 december 2020 van de Raad dat verzoekster dezelfde argumentatie reeds heeft aangehaald naar aanleiding van haar vraag om internationale bescherming en zij gaat voorbij aan volgende motivering:

“Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.”

Verzoekster doet geen afbreuk aan voormelde motivering door opnieuw te wijzen naar de georganiseerde misdaad actief in El Salvador.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat het gezinsleven betreft en haar vrees voor een terugkeer kan dan ook in eerste instantie worden verwezen naar de bespreking hierboven. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien ze werden geëvalueerd in de synthesesnota van 29 januari 2021. Waar ze betoogt dat er geen rekening is gehouden met de aanwezigheid van haar meerderjarige zoon, herhaalt de Raad dat zij geen bijkomende banden van afhankelijkheid heeft aangetoond zodat er niet blijkt dat zij een gezinsleven leidt met haar zoon in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van

artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Waar verzoekster nog van mening is dat de formele motiveringsplicht is geschonden doordat geen motief betreffende de federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten is opgenomen in de bestreden beslissing, kan zij andermaal niet overtuigen. Er blijkt niet dat de genomen federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus op zich kunnen verhinderen dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Ook blijkt geenszins dat als gevolg van deze maatregelen, dit virus of enige andere reden de genomen beslissing onmogelijk kan worden uitgevoerd. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat in dit verband concrete motieven dienden te worden opgenomen in de bestreden beslissing of de voorziene motiveringen niet konden volstaan om hen voldoende in te lichten zodat zij haar beroepsrechten op nuttige wijze kon aanwenden. Een schending van de wet van 29 juli 1991 wordt andermaal niet aangetoond.

In zoverre verzoekster aangeeft dat overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de gevolgen van de heersende crisis ingevolge covid-19 in rekening diende te worden gebracht, merkt de Raad op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Verzoekster laat ook na om aan te tonen dat zij risicopatiënt zou zijn. Er blijkt dan ook geenszins dat op grond van de gezondheidstoestand van verzoekster specifiek rekening diende te worden gehouden met de huidige coronapandemie.

Verder wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en verzoekster niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Er is dus geenszins sprake van een 'gedwongen' verwijdering. De Raad merkt op dat, indien verweerder op een bepaald ogenblik wel overgaat tot de gedwongen uitvoering van het thans bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen.

Het feit dat er in België specifieke maatregelen zijn genomen voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet met zich mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Er wordt benadrukt dat de genomen maatregelen tijdelijk zijn en dat geenszins blijkt dat deze op zich beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Voor zover niet-essentiële reizen vanuit België naar het buitenland waren of zijn verboden, blijkt niet dat een terugkeer van een vreemdeling in illegaal verblijf naar het herkomstland waarvan hij of zij de nationaliteit heeft hieronder viel of valt. Verzoekster maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing haar verplicht de genomen federale maatregelen ter bestrijding van de coronacrisis te overtreden of dat deze hiermee onverenigbaar zijn. Evenmin toont zij concreet aan dat alle grensoverschrijdende verkeer onmogelijk was en is en/of zij onmogelijk kon en kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad wijst er nog op dat, zelfs indien verzoekster alsnog zou kunnen aantonen dat zij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg kan geven aan het bestreden bevel, het haar vrij staat om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *"Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn."*

Daarnaast blijkt ook niet dat de bestreden beslissing, of de tenuitvoerlegging hiervan, strijdig is met de menselijke waardigheid of de volksgezondheid. Zoals reeds werd vastgesteld, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Verzoekster laat ook na om aan te tonen dat zij risicopatiënt zou zijn. Verzoekster toont ook niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst niet met de nodige voorzorgsmaatregelen gepaard kan gaan en evenmin dat in El Salvador de situatie op het vlak van corona niet onder controle is of dat er sprake is van een onbeheersbare gezondheids crisis. Zij maakt, louter door het feit dat zij vanuit België dient terug te keren naar haar herkomstland, niet aannemelijk dat zij aldaar riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. Verzoekster toont niet aan dat er in haar land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat enig concreet element dat zich kon verzetten tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat het bevel op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Zij toont niet aan dat zij actueel concrete gezondheidsproblemen kent die zich konden verzetten tegen een verwijdering van het grondgebied en die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Evenmin toont zij aan dat zij – omwille van de huidige coronapandemie – in haar land van herkomst zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of dat het bevel is afgegeven in strijd met dit verdragsartikel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN